

Păsărea albastră

Aspiranta

Păsărea albastră

Pământu-i mângâiat de boltă în amurg
Și sărutat cu sete pe buzele-nghețate,
Stropii de ploaie pe fruntea lui se scurg,
Iar vântul îi vorbește prin tănuite șoapte.

Copacul desfrunzit se-nalță către zare
Cu cerul se-mpreună în clipa din apus,
Visează floarea vieții și umbră pe cărare
De-aceea rugă face cu ramura supus.

Ating cu gândul bun toți stropii de afară
Eu, pasărea albastră închisă-n colivie,
Aș vrea să zbor acum înveșmântată-n seară
Să fiu pentru o secundă în libertate, vie.

Dar teamă am și rană pe aripile mele
Ce-s ude și-amorțite de-atâta așteptare,
Au stat prea mult lipite de negrele zăbrele
Vor mai avea tărie și vrere ca să zboare?

Și ochii mei se-nchid pentru o lungă clipă
Cu gânduri-stele spre înălțimi pornesc,
Iubire necuprinsă port pe a mea aripă
Sunt eu cu-adevărat, ușoară și plutesc.

Am dor de vis și soare, de aștrii și de vânt,
De îngerul luminii ce drumul mi-l veghează,
Sărut un strop de ploaie și-o brazdă de pământ,
Sărut descătușată un suflet ce vibrează.